

3 gyermek, 9 év

Hiába volt meg az utolsó ballagás is a családban (legkisebb gyermekünk, Zsófi júniusban elhagyta az intézményt) még mindig élő a kapocs a Váci Evangélikus Óvodához. Példának okáért érkezik a felkérés egy írásra, egy cikkre, ide. Szerencsém van, a két szülői búcsúbeszéd közül, amiket elmondhattam, az utóbbi vázlatra még mindig itt van a gépemen. Újrahasznosítok. Gondolataim, érzéseim a „mi ovinkkal” kapcsolatban lényegében ugyanazok, mint a 9 év alatt bármikor.

Emlékszem, a középső, Anna ballagásakor derűtség lett úrrá az akkori ünneplőkön, amikor arról beszéltem, hogy ez egy annyira nagyszerű óvoda, hogy felnőttként, szülőként is jó volt ide bejárni, hacsak napi kétszer 5 percre, jó volt megérezni ennek az intézménynek az otthonos, emberséges hangulatát.

Az angol és a német nyelvben az óvodára használt szó tükörfordításban „gyermek kert” jelent. Nem olvastam angol és német etimológiai szótárakat, de biztos vagyok benne, hogy nem csak a gyermekmegőrzés fizikai körülményei formálták ezt a kifejezést. Egy kertben van valaki, vagy valakik, aki gondoskodik a növényekről, vigyáznak rájuk, öntözik, ápolják őket. Egy szépen gondozott kertbe lépve ott van a kertészek munkájának kézzelfogható gyümölcse. Anélkül is biztosak lehetünk a beletett munka mennyiségében és minőségében, ha azt magát nem is láttuk menet közben.

A mi kis evangélikus gyerekkertünk gyümölcsei, a gyermekeink. Az óvoda nevelőinek munkája, dolgos kezük nyoma ott él bennük tovább. Nem, nem túlzás ezt mondani, hiszen felnőtt személyiségünk 90%-a kialakul 6-7 éves korunkig. Ami ebben az időszakban körülveszi a gyermekeket, az meghatározó erővel bír az életükre. Úgy gondolom óriási értéket képvisel minden érintett családnak az, hogy bizalommal hagyhatta az elmúlt 25 évben ebben az oviban a gyermekét, miközben munkába indult, ügyeit intézni, vagy az otthon lévő még kisebb gyermekéhez az adott szülő. Bizalom nélkül nem szívesen működünk együtt, nem veszünk meg egy terméket, nem veszünk igénybe szolgáltatásokat. Bizalom nélkül nem fordulunk orvoshoz, vagy ügyvédhez, ha az egészségünkről, vagy bármilyen nagyértékű, komoly ügyünkről van szó. ... és ha a gyermekünkről van szó? Igen, még az előzőekben említetteknél is sokkal nagyobb bizalom kell. 25 év alatt sok bizalmat kapott ez az intézmény, amit bizton állíthatok, meg is szolgált.

Sorolhatnám a rendezvényeket, a gyermekeim élményeit (már csak Botondot nem említettem, aki kezdte a sort nálunk), az emlékezetes pillanatokot, de hétköznapiakból több van ám, és a képzeletbeli naplóba utólag sok naphoz azt írnám, hogy „rendkívüli esemény” nem történt. Ami egy fantasztikus dolog, mert erre volt szüksége gyermekeinknek, egy nyugodt békés közegre, ahol gondos kezek felügyelete mellett fejlődhetnek. Mindez messze nem a szerencse, vagy a csillagok szerencsés együtt állásának a műve. A gyermekeinkről gondoskodó emberek egyike sem véletlenül dolgozik ebben az evangélikus óvodában, ahol – világi szempontból nézve – az egyház fizikailag a fenntartója az intézménynek, de mindannyian tudjuk, hogy ennél sokkal több az, amit kaptak a gyerekek.

A legkisebb, a népmesei harmadik persze ezt is jobban megfogta nálam, nagycsoportosként egy idő után azzal dicsekedett az ismerősöknek, barátoknak, hogy az ő óvónénije Kacaj Kati néni. Majd egy kis idő elteltével már azt mondta, hogy ő új nevet talált ennek az óvodának, Kacaj Óvoda. A köziben és az utolsó évben minden reggel, miután a nagyokat kitettük az iskolánál, azzal kellett elindulnunk, hogy „Irány a Kacaj Óvoda!” Ha elfelejtettem, akkor ezt muszáj volt pótolnom. A végén, a ballagás előtt néhány héttel pedig közölte, hogy neki nem is kell a ballagáskor elbúcsúznia, mert óvónéni lesz nagykorában, itt fog lakni a közelben, itt fog dolgozni ebben az óvodában. A mi 9 évünk a 25-ből így zárult, hogy talán nem is zárult le.